

Книгата на Даниил — сто петдесет и четвърта

Разбиране на последното видение на Даниил: значението на Валтасасар и разкриването на пророчеството

Jeff Pippenger

2024-03-23

Последното видение на Даниил се състои от последните три глави. Първата от тези глави, както и последната от трите, описва преживяването на Даниил, а средната глава представя пророческата история, която разглежда окончателното въздигане и падение на фалшивия северен цар. Първата глава е като последната, а средната глава представя бунта на фалшивия северен цар. Последното видение на Даниил, видението при река Хидекел, носи печата на Алфа и Омега, Който е Истината. Когато започнем да разглеждаме последното видение на Даниил, ще започнем от първия стих.

В третата година на Кир, персийския цар, едно нещо бе открито на Данаил, чието име бе наречено Валтасасар; и това нещо бе истина, но определеното време беше дълго; и той разбра това нещо и имаше разуменост за видението. Данаил 10:1.

В този стих са заключени няколко истини. Първата е името на Даниил — „Валтасасар“.

На които началникът на скопците даде имена: защото на Данаил даде името Валтасасар; а на Анания — Седрах; и на Мисаил — Мисах; и на Азария — Авденаго. Даниил 1:7.

На Данаил бе дадено името „Валтасасар“ в първа глава и той никога повече не е назован „Валтасасар“, докато не бъде въведено последното му видение. Следователно Валтасасар е неговото име в първото и последното му свидетелство. Промяната на име в пророчеството представлява символ на заветното отношение между Бога и Неговия народ. Когато Господ влезе в завет с Аврам и Сараи, Той промени имената им на Авраам и Сара. Той промени името на Яков на Израил и обещава да даде на Своя заветен народ от последните дни ново име.

Заради Сион няма да замълча и заради Йерусалим няма да престана, докле правдата му не изгрее като сияние и спасението му — като горящ светилник. И народите ще видят твоята правда, и всички царе — твоята слава; и ще бъдеш наречен с ново име, което устата на Господа ще назоват. Исаия 61:1, 2.

На филиделфийците, които са сто четиридесет и четирите хиляди от последните дни, Той също дава това обещание.

Който побеждава, него ще направя стълб в храма на Моя Бог, и въвн няма да излезе вече; и ще напиша върху него името на Моя Бог и името на града на Моя Бог, новия Йерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; и ще напиша върху него Моето ново име. Който има ухо, нека слуша какво Духът казва на църквите. Откровение 3:12, 13.

Пророците изобразяват Божия народ от последните дни и, за разлика от Авраам, Сара и Израил, точното значение на Валтасар е неизвестно. Името, което Бог дава на Своя народ в последните дни, за да представя Неговото заветно взаимоотношение, е неизвестно име до времето, когато Той им го даде. Името Валтасар отъждествява Данаил като Божия заветен народ на Филадельфия в последните дни, но самото име е скрито до запечатването, защото името е написано на челата им, където е написан и печатът.

И погледнах, и ето — Агнецът стоеше на хълма Сион, и с Него сто и четиридесет и четири хиляди, които имаха името на Неговия Отец, написано на челата си. Откровение 14:1.

В първа глава и после в десета глава Даниил е наречен Валтасасар, като по този начин се отъждествява като символ на движението на първия ангел и на движението на третия ангел; защото първа глава представлява вестта на първия ангел, както вече беше подробно установено в по-ранни статии. Следователно десета глава представлява движението на третия ангел и заветния народ на последните дни. След това стихът определя Валтасасар като символ на онези, които разбират увеличаването на знанието, което беше разпечатано в реформаторското движение, започнало през 1989 година. Това е представено чрез ударението върху онова, което Даниил (Валтасасар) знаеше.

Даниил е посочен като познаващ „нещото“, което „бе открито на Даниила“; „и нещото беше истинно, но определеното време бе дълго; и той разбра нещото и имаше разум за видението.“ Даниил разбра „нещото“, а също и „видението“. Еврейската дума „dabar“ е преведена в стиха като „нещо“ и означава „слово“. В пророчески смисъл „словото“ представлява както видението за „седемте времена“, така и Христос, Който е Словото. И „седемте времена“, и Христос са Канарата, която зидарите отхвърлиха, а Даниил представлява народ, който разбира и двата елемента на символиката на Словото.

В Даниил, девета глава, двадесет и трети стих, намираме един от най-важните стихове, свързани с времевите пророчества за две хиляди и триста години и две хиляди петстотин и двадесет години, които са представени чрез въпроса в Даниил, осма глава, тринадесети стих, и отговора в четиринадесети стих. Въпросът гласи: „Докога ще трае видението „chazon“, което обозначава потъпкването на светилището и множеството, извършено най-напред от езичеството, а след това от папството?“ Потъпкването продължи две хиляди петстотин и двадесет години, в изпълнение на „седемте времена“ от Левит, двадесет и шеста глава.

Отговорът на въпроса в тринадесетия стих беше: до две хиляди и триста години; тогава светилището, което е било потъпквано, ще бъде очистено, а видението „маре“ за две хиляди и триста години свързва двете времеви пророчества заедно, и в двадесет и трети стих на Данаил 9 Гавриил насочва Данаил да разбере връзката между двете видения.

В началото на твоите молби излезе заповедта, и аз дойдох да ти я известя; защото ти си възлюбен твърде много; затова разбери словото и вникни във видението. Данаил 9:23.

Думата, преведена в стиха както като „разбери“, така и като „вникни“, е еврейската дума „biyn“ и означава „умствено да отделиш“. Гавриил известява Данаил да направи умствено разграничение между „думата“ и „видението“. „Видението“ в стиха е еврейската дума „mareh“ и е видението за две хиляди и триста години, което завърши на 22 октомври 1844 г. Еврейската дума, преведена като „думата“, е същата дума, преведена като „нещо“ в първи стих на десета глава. Това е еврейската дума „dabar“ и тя представя видението за две хиляди петстотин и двадесет години, което също завърши на 22 октомври 1844 г.

В първия стих на десета глава Божият заветен народ на последните дни е представен чрез Валтасар, и те са разбрали увеличението на познанието, което настъпи във времето на края през 1989 година, което им позволи да разберат връзката между двете видения, която милеритите от движението на първия ангел разбраха само отчасти. В стиха видението, представено като „нещото“, е определено като по-дългото от двете пророчества, защото, поставено между двете споменавания в стиха на „нещото“, Даниил посочва, че определеното време за „нещото“ (dabar) е било „дълго“ по отношение на видението (mareh).

В третата година на Кир, персийския цар, се откри нещо на Даниил, който се наричаше Валтасасар; и това нещо беше истина, но определеното време беше дълго; и той разбра това нещо и имаше разумение за видението. Даниил 10:1.

Фината истина, че „седемте времена“ са най-дългото времево пророчество, което милеритите прогласяваха, се отрича от лаодикийския адвентизъм въз основа на един пасаж, който те изопачават за собствената си погибел. Като отхвърлят „седемте времена“ в бунта от 1863 година, те не виждат връзката между двете пророчества и могат само — или желаят само — да виждат в следващия пасаж определяне на двадесет и трите стотин години.

„Опитът на учениците, които проповядваха „евангелието на царството“ при първото пришествие на Христос, имаше своето съответствие в опита на онези, които възвестяваха вестта за Неговото второ пришествие. Както учениците излязоха да проповядват: „Времето се изпълни и Божието царство наближи“, така и Милър и неговите сътрудници възвестяваха, че най-дългият и последен пророчески период, разкрит в Библията, е на път да изтече, че съдът е близо и че вечното царство предстои да бъде въведено. Проповядването на учениците относно времето се основаваше на седемдесетте седмици от Даниил 9. Вестта, дадена от Милър и неговите сътрудници, известяваше завършека на 2300-те денонощия от Даниил 8:14, от които седемдесетте седмици съставляват част. Проповядването и на едните, и на другите се основаваше върху изпълнението на различна част от същия този велик пророчески период.“
Великата борба, 351.

Не пропускайте присъщата логика на този последен пасаж. Лаодикийският адвентизъм не учи света, че милеристите са смятали светилището, което трябваше да бъде очистено, за небесното светилище, защото те — и всеки, който желае да се вгледа в историческите свидетелства — знаят, че милеристите вярваха, че светилището, което трябваше да бъде очистено, е земята. Пасажът, който лаодикийският адвентизъм изопачава за собствената си погибел, е: „така Милър и неговите сътрудници прогласиха, че най-дългият и последен

пророчески период, представен в Библията, е на път да изтече“, за който те настояват, че е двадесет и трите стотин години от Данаил, глава осма, стих четиринадесети.

Собствените исторически книги на адвентизма посочват, че и тритеста милеритски проповедници са използвали пионерската карта от 1843 г. в своите представяния, и на самата карта, както и в останалото историческо свидетелство, е съвършено ясно, че „седемте времена“ (две хиляди петстотин и двадесет години) е било пророчеството, което те са определяли като „най-дългия и последен пророчески период“, който е бил „на път да изтече“. Поради своя бунт през 1863 г., когато отхвърлили крайгълния камък на „седемте времена“, те сега слепешком настояват, че сестра Уайт пренаписва вече установената история в пасажа от „Великата борба“.

В първия стих на десета глава на Даниил Валтасар представлява Божия народ на последните дни и те разбират както въпроса, така и отговора в Даниил, осма глава, стихове тринадесет и четиринадесет, които сестра Уайт определя като основата и централния стълб на адвентната вяра. Образът, който Даниил представя в този стих, отбелязва разграничение между Божия заветен народ на последните дни и лаодикийския адвентизъм, защото те са онези, които разбират увеличаването на знанието през 1989 година.

В третата година на Кир, персийския цар, едно нещо бе открито на Даниил, чието име се наричаше Валтасар; и това нещо бе истинно, но определеният срок беше дълъг; и той разбра това нещо и имаше разбиране за видението. Данаил 10:1.

Стих първи е началото на видението, дадено при реката Хидекел, което завършва в дванадесета глава. Именно там намираме разпечатването на книгата на Даниил във времето на края, така че представянето на Даниил като разбиращ и „нещото“, и „видението“ е свързано с онези, които разбират и които са определени като „мъдри“, за разлика от онези, които не разбират и са определени като „нечестиви“. В десетия стих на дванадесета глава е представено разграничението между двете групи.

Мнозина ще се очистят, ще се избелят и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но мъдрите ще разберат. Даниил 12:10.

„Мъдрите“ разбират, а нечестивите не разбират; и думата, преведена като „разбират“, е същата дума, която установихме в двадесет и трети стих на девета глава. Това е еврейската дума „biyn“, която означава умствено да се отделя, да се прави разграничение. Нечестивите не разбират увеличаването на знанието, защото не желаят да направят умственото разграничение между двете видения, които са истините, за които Валтасар е посочен като разбиращ в първи стих, когато е назван Валтасар вместо Даниил. В първи стих той е представен като Божия заветен народ в последните дни и е представен като онези, които разбират двете видения, между които Божият народ трябва да направи умствено разграничение. Исус илюстрира края на едно нещо чрез началото на едно нещо, а в дванадесета глава мъдрите са онези, които разбират пророчеството за две хиляди и триста години и неговата пряка връзка с „най-дългото и последно“ времево пророчество, което е

двете хиляди петстотин и двадесет години.

Ще продължим изследването на последното видение на Даниил в следващата статия.

Народът Ми загива поради липса на знание; понеже ти отхвърли знанието, и Аз ще те отхвърля, за да не Ми бъдеш свещеник; понеже си забравил закона на своя Бог, и Аз ще забравя твоите чедя. Осия 4:6.

И вие, като живи камъни, се съграждате в духовен дом, свято свещенство, за да принасяте духовни жертви, благоугодни на Бога чрез Исус Христос. Затова и е писано в Писанието: „Ето, полагам в Сион крайъгълен камък, избран, скъпоценен; и който вярва в Него, никак няма да се посрами.“ И тъй, за вас, които вярвате, Той е скъпоценност; а за непокорните — „камъкът, който зидарите отхвърлиха, Той стана глава на ъгъла“, и „камък за препъване и канара за съблазън“ — за онези, които се препъват в словото, бидейки непокорни; за което и бяха предназначени. Но вие сте избран род, царствено свещенство, свят народ, люде придобити от Бога, за да възвестявате превъзходствата на Онзи, Който ви призова от тъмнината в Своята чудна светлина; вие, които някога не бяхте народ, а сега сте Божий народ; които не бяхте получили милост, а сега получихте милост. 1 Петрово 2:5–10.

И считайте дълготърпението на нашия Господ за спасение; както и възлюбеният ни брат Павел, според дадената му мъдрост, ви е писал; както и във всичките си послания, когато говори в тях за тези неща; в които има някои неща мъчни за разбиране, които невежите и неутвърдените изопачават, както и другите Писания, за своя собствена погибел. И тъй, възлюбени, понеже знаете това предварително, пазете се да не би и вие, увлечени от заблуждението на беззаконниците, да отпаднете от собствената си твърдост. 2 Петрово 3:15–17.

Това им напомняй, като им заръчваш пред Господа да не влизат в препирни за думи, без никаква полза, а за погибел на слушащите. Старай се да се представиш одобрен пред Бога, работник, който няма от какво да се срамува, като право преподава словото на истината. А отбягвай нечестивите и празни празнословия, защото те ще напредват към все по-голямо нечестие. 2 Тимотей 2:14–16